

er gaaet, skal der gives Rigsdagen Lejlighed til at tage Sagen op til fornyet Overvejelse om, hvorvidt den Form er rigtig, der her er fastsat. Mere tror jeg ikke, der er Grund til at komme ind paa med Hensyn til disse enkelte Bemærkninger.

Jeg har imidlertid tilbage nogle Ord til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) i Anledning af en enkelt Betragtning, han anførte. Jeg takker det ærede Medlem for hans Tilslutning til det første Lovforslag og til det sidste Lovforslags Grundprincip. Jeg kan i en vis Forstand sige, at det ærede Medlems Tilslutning dertil er fuldt saa værdifuld som Tilslutningen fra noget andet enkelt Medlem fra de Partier, der staa anderledes end det Parti, det ærede Medlem tilhører. Sagen er jo nemlig den, at i det Øjeblik dette Forslag gennemføres, er det af megen Værdi, at det ikke i Arbejdsgiverkredse føles som en Uret, der gøres mod dem, naar det føres igennem paa den Maade, her er foreslaaet, og til at skabe denne Forstaaelse i Arbejdsgiverkredse anser jeg det for værdifuldt, at et Medlem af Højepartiet, særlig et Medlem med saa megen Indsigt i disse Forhold som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, udtaler sin Tilslutning dertil. Men der var i hans Betragtninger en Side, som jeg tror, der er Grund til at stille sig tvivlende overfor. Det ærede Medlem gav jo en Slags Udsigt over Arbejderbevægelsen og Arbejdsgiverforeningsbevægelsen herhjemme i den sidste Menneskealder. Den historiske Del af disse Betragtninger skal jeg ikke lade mig friste til at komme ind paa. Naturligvis friste historiske Betragtninger mig altid personlig, men jeg skal modstaa Fristelsen for ikke at lægge overdrevent Beslag paa det høje Tings Tid. Derimod var der en Betragtning, som gjaldt Fremtiden, som jeg gerne vilde sige nogle Ord om.

Det ærede Medlem optræder her i en vis Forstand som Spaamaan paa en Maade, som maaske kunde paavirke Arbejdsgiverkredse paa en efter mit Skøn lidet heldig Vis, hvis de fæstede alt for stærk Tillid til, at det ærede Medlems Spaadom vilde gaa i Opfyldelse. Det ærede Medlem spaaede for det første ret stærkt, tror jeg, skønt jeg ikke er helt vis paa det, den store kommende Arbejdskrig i 1911. (Birck: Jeg sagde, hvis den kom). Naa, det er muligt, at det ærede Medlem ikke spaaede den saa stærkt, som jeg forstod. Jeg tror ogsaa, der for os er Grund til at være klare over, at man in-

genlunde skal betragte denne Arbejdskrig som en given Ting. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har gjort det, idet jeg ikke fulgte ham tilstrækkeligt til at være fuldkommen sikker derpaa. Men jeg tror, at ærede Medlemmer ikke bør lade sig hypnotisere ind i den Forestilling, at denne store kommende Arbejdskrig er et uafvendeligt og uundgaaeligt Onde. I alt Fald jeg føler mig overbevist om, at hvis vi blot ikke alt for meget lade os drive ind i den Forestilling, er der herhjemme gode Betingelser for, at vi kunne undgaa denne Arbejdskrig.

Mere Betydning har det vel imidlertid, at det ærede Medlem spaaede om, hvorledes Udfaldet af denne Krig vilde blive, hvis den virkelig kom. Det er nu altid svært at spaa om Udfaldet af en Krig. Naar det drejer sig om en Krig mellem en Stormagt og en lille Stat, kan man ganske vist med fuld Sikkerhed paa Forhaand spaa, hvad Udfaldet vil blive. Men naar det drejer sig om en Krig mellem to Stormagter, saa spaar man let lige saa forkert som de Mennesker, der før 1870 spaaede, hvorledes det vilde gaa i den kommende Kamp mellem Frankrig og Tyskland. Det staaer for mig, som at det, der her er Tale om, Kampen mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne i Danmark, ingenlunde kan lignedes med en Styrkeprøve mellem en Stormagt og en lille Stat, men snarere med en Styrkeprøve mellem to Stormagter indenfor vort Samfund, der i ikke mindre Grad ere hinanden jævnbyrdige, end Frankrig og Tyskland vare i 1870.

Det ærede Medlem spaaede, at Arbejdsgiverne vilde hjemføre Sejren og en fuldstændig Sejr. Det ærede Medlem udtalte, hvis jeg ikke tager fejl, at Arbejdsgiverne vilde kunne knuse Arbejderne, hvis de vilde. Jeg tror imidlertid, at han meget stærkt har overvurderet Arbejdsgivernes Styrke under en saadan Kamp. Han fremhævede den Styrke, selve Arbejdsgiverorganisationen skulde sidde inde med, og han sagde i denne Forbindelse dette, at naar en saadan Kamp kom, tænkte han sig Arbejdsgiverforeningen sprængt, sprængt saaledes, at den ene Halvpart skødes ud, og denne var de mindre Arbejdsgivere, medens de, der stod tilbage, vare de 4—5,000 store Arbejdsgivere, der beskæftige halvdelen af de hundrede Tusinde Arbejdere. Det ærede Medlem saa deri en Styrkelse for Arbejdsgiverorganisationen under en kommende Kamp. Hans Betragtning har aabenbart været denne, at Arbejdsgiverorganisationen derved vilde blive fastere